

UUSI KUVALEHTI

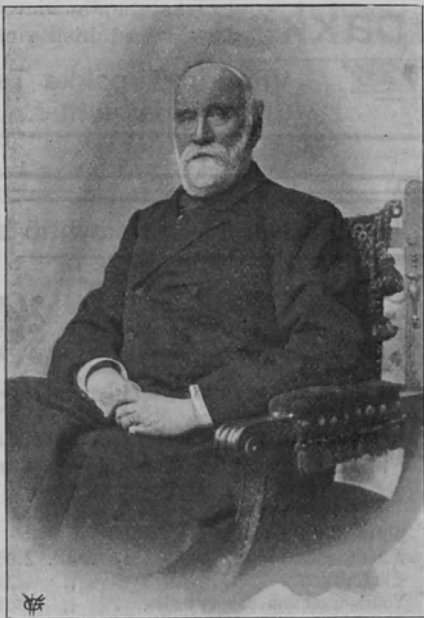
TOIMITTAJAT:
JUHANI AHO
PEKKA AHO

A. Fey.

N:o 5. Maalisk. 15 p.

Tilauhinta: $\frac{1}{4}$ vuosi 4: 49, $\frac{1}{2}$ v. 2: 51, kuukausi —: 59.
Asiamiehiä otetaan kaikkialle ja saavat 20 % alennuksen.
Ilmoitushinta: 25 p. nonp. rivi. Seisovista vuosi-ilmoituksista alennusta.

9:s vuosik. 1899.

C. A. Th. Cederholm,
Senatin oikeusosaston
varapuheenjohtaja.

Tämä numero sisältää:

Kuvat:

4 kuvaa kertomukseen „Kaivoksissa“.

Kymmenen senaattoria: C. A. Th. Cederholm, G. A. S. von Troil, S. W. Fougberg, K. E. F. Ignatius, N. K. Hjornborg, L. G. L. Clouberg, A. L. Gripenberg, F. W. Schauman, K. R. A. Charpentier ja August Nybergh.

Ranskan presidentti **Emile Loubet**.

Kirjoitukset:

Kaivoksissa.

Kaikuos kannel, runo, kirj. Hanna Stenvall (Kivi).

Eksyksissä, kirj. Ernst Didring (jatk. viime n:roon).

Muistelmia ja kuvauksia, kirj. Konni Zilliacus (jatkoa 3 n:roon).

Rarrin neuvo, kirj. J. A—o.

Kuvain selityksiä.

Kirjallisuutta.

Ilmoituksia.

Tuom. Laurell,

Vaasa,

välittää **meijerivoin** myyntiä suoraan Englantiin. Ostaa ja myy **viljaa**; myyppi tukuttain Vaasan Puuvillalehtaan teoksia, siirtomaiden y. m. tavaroita.

Haaraosasto voinvälitykselle **Hangossa** ja **Campereella**.

Asianajaja

Nimituomari

John Svanljung
— Helsinki —

Uudenmaankatu 3. Vakuutusyhtiö Kalevan talo.
Sähkö-osoite:
Svanljung, Helsinki.

Svibergson & Co
Hanko.

Voin ulosvientiliike.

Speditionitoimisto.

O. J. Dahlberg.

Kirjekuori ja Pussitehdas

Helsingissä,

myöpi

Kirjekuoria

kaikkia käytännöllisiä suuruuksia.

Paperipussia,

ruskeita ja valkosia, huokeimmilla hinnoilla.

Konttori: Aleksanterink. 15

P. SIDOROW

Suomalainen

Kalustokauppa

Osakeyhtiö

Helsingissä,

3, Mikonkatu 3,
hyväkäl tunnettu
vanhli ja suurin**KONE-
KAUPPA.**

Rekister. Tavaramerkki.

Tampereen Uusi *
**** Asioimistoimisto**
Tampereella.

Välittää Maatilojen ja Kaupungintalojen myyntiä, ostoa ja vaihtoa.

TAMPEREEN UUSI ASIOIMISTOIMISTO**
Puutarhakatu 8. Telef. N:o 335.

Vaasan Osake-Pankki

— Vaasassa. —

Haarakonttooreja *Helsingissä, Turussa, Porissa, Kristiinassa, Uudessa Kaarlebyyssä, Uudessakaupungissa, Tampereella, Pietarsaareissa, Oulussa ja Kaskisessa.*

Pankki vastaanottaa rahoja talletus- ja juoksevalle tilille;

ostaa **vekseliä** sekä myöntää **lainoja** ja **kassakredittejä**;

ostaa ja myö **ulkomaanvekseliä, ulkomaan rahaa, obligatioonia** ja **postitähetyksvekseliä**;

antaa **matkakredittejä**, toimittaa **maksujen ylöskantoa** sekä **arvopapereiden nuotia**.

Viipurin Tupakka Tehdas Osake yhtiön

valmistamia

*Electa,**Otava, Eläkön,**Tilaus y. m.***Papirossia**

sekä parhaimmasta Bremen
tupakasta valmistettuja

ja Havanna

Sikaria

Hakattua Mahor'kka,
Monopol

Kasakka, Ankkuri,
Samson, Krimski y. m.

Tupakkaa

halvimpiin hintoihin
edullisilla ehdoilla.

Viipurin Tupakka Tehdas
Osakeyhtiö.

Dan. Joh. Wadén.**Sähköliike Helsingissä**

Myy parhaita **telefoonia** ja **sähkövalaistuskoneita**.

Asettaa **ukkosen johtajia, sähkösoittokelloja**
ja **johtolankaa**.

Kaikellaisia sähkökoneita

korjataan helpoista hinnoista.

Konttoori

J. F. Huuri

Myyppi:

Ruisjauhoja, PIETARISSA, Gontscharnaja 20.

Rukiita, Ryyniä, Vehnäjauhoja, Vehnän sekä Rukiinliisiä, Öljykakkuja y. m. — Välittää Voin, Lintujen, Marjain y. m. maantuotteiden kauppoja.

Teknillinen osasto välittää **koneitten, kanki- ja valu-raudan** myyntiä y. m.

J. F. Huuri.**Henkivakuutus-osakeyhtiö****SUOMI****HELSINGISSÄ.**

Henkivakuutuksia, Elinkorkoja, Myötäjaisvakuutuksia, Jälkeenelokorkoja, Lapsenvakuutuksia.

Kahdeksan vuotisen toimintansa aikana on yhtiö suorittanut:
Kuolemantapauksista Smk. 2,058,539: 97.
Elinkorkoina 243,612: 17.
Voitto-osuuksina vakuutetuille 650,519: 62.
Osinkoina osakkeenomistajille 139,200: —

Vakuutetuille jaetut voitto-osuudet olivat:
v:ta 1890—1 5,496: 25. v:ta 1895 73,974: 30.
" 1892 25,358: 57. " 1896 91,941: 90.
" 1893 48,409: 42. " 1897 140,309: 02.
" 1894 66,741: 01. " 1898 198,289: 15.

Suurin kotimainen henkivakuutusyhtiö.

Kaivoksen käytävä.

Kaivoksissa.

Belgia on oikea kaivosten maa, jossa maanalaiset työpaikat leviävät laajalle ja nielevät paljon työmiehiä pimeään ja kosteaan kitaansa. Belgian eteläosassa ovat nuo rikkaat hiilikaivokset, joista suuret määrät tuota mustaa polttoainetta kaivetaan esiin. Kyllä sitä on valmiina hauska polttaa uunissaan, ja hyvä lämmin siitä lähtee, mutta suuren vaivan alaista se on, ennen kuin se irti saadaan ja hinataan ylös pimeästä kätköstään.

Työmiesten elämä tuolla seudulla on kuin mustaan pölyyn peitettyä ja surullinen on heidän vaelluksensa. Pilvet siellä painuvat kuin maata vasten ja hiilitomu peittää sakeana ilman, niin että se takertuu ihmisiin sekä sisälle että päälle. Korkea hissilaitos, jolla työmiehet lasketaan alas maan alle, on kuin kauhea hirsipuu, jota voipi ruveta kammomaan ja vihaamaan. Se viepi yhtäkkiä päivän valosta tuonne kostean luolan pohjalle, jossa työmiehet mustina muurahaisina ahertavat; siellä lapsensa, jotka eivät koskaan ole tottuneet hymyilemään; siellä miehensä, jotka eivät koskaan saa nukkua riittävästi; siellä vanhuksensa, jotka eivät ole ikäänään saaneet syödä kylliksi; siellä vaimo-raukkansa, jotka aina ovat hedelmällisiä ja joilla on ainainen huoli siitä, etteivät rahat riitä — kaikki ovat he kaivos kuokka kädessä, hiilivasu viilekkeillä selässä ja korkea kaivos lyhty hampaissa. Vuoriseudut Belgian eteläosassa ovat hiilien ja köyhäin työmiesten kotipaikka, siellä tapahtuu suuria onnettomuuksia, siellä on alituinen huuto, se on anarkistien, työlakkojen ja veristen tapeluitten maa. Siellä ratsastaa köyhyys ja kova työ alituisen vuorityömiehen hartioilla ja kannustaa hänen sivunsa verille . . .

Aamusin kello 5, kun kello soipi kaivos-tornissa, kokoo työnjohtaja joukkonsa. Hänellä

on johdossaan 12 miestä, parikymmentä vaimoa ja tyttöä sekä noin neljäkymmentä lasta, pikku tyttöjä ja poikia. Siellä käyvät kaikki 8—9 vuotiaasta lähtien kaivoksissa, kunnes kaatuvat kuluneina vanhuksina levolle. Miehet menevät syvimpään ja kauvimaksi kaivantoihin, poraten hiilet irti, suuremmat pojat ja vanterimmat nuoret tytöt kokoovat hiilet kärryihin vaimot ja vanhentuneet, heikko-voimaiset vuorityömiehet työntävät kärrit kiskoja myöten hissien luo, jolla hiilet nostetaan ylös. Muutamissa kaivoksissa voidaan käyttää hevosia, vaan useimmat käyttävät ovat niin matalat, etteivät hevoset niissä voi kulkea ja sitäpaitsä kaivosten pimeys, kaasut, hajut ja kosteus pian tappavat nuo kalliiksi tulevat hevoset. Eikä koiratkaan kestä syvimmissä rotkoissa, kun niitä on koetettu. Ihmiset ovat vanhemmat, he kokevat kestää kosteutta ja pimeyttä rakkaan leipänsä vuoksi. Leipää on saatava ja Belgiassa on niin kauhean paljon ihmisiä ja niin tavottomasti pikku lapsia jokaisessa matalassa majassa.

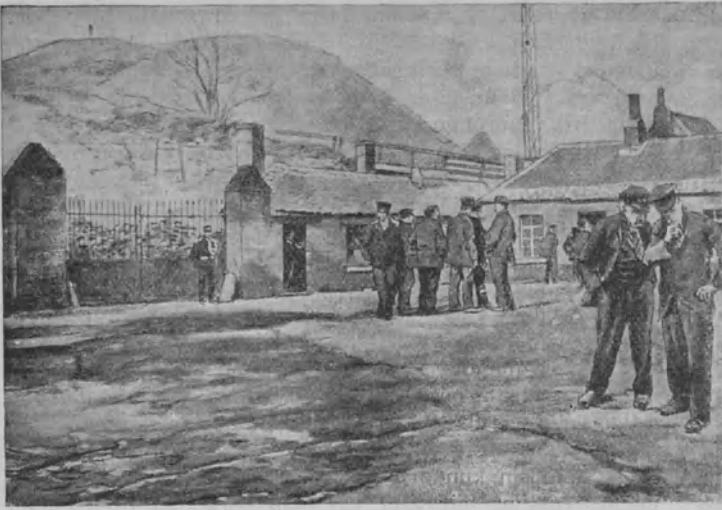
Aamusin kun on päästävä kaivokseen, menevät työmiehet hissien, hiilivasut kasataan korkeisiin rökkiöihin, lapset ja vanhat asettuvat piiriin, ottavat toisiaan käsistä, pitävät raskasta kaivoslyhtyä hampaissaan — huu — rytinällä painutaan alas ikuisen pimeyteen, hiili-mustaan yöhön, kosteisiin rotkoihin, vuorikäytäviin, missä kuolonhijaisuutta häiritsevät vaan kumeat, kovat dynamiittilaukaukset, kuokkain iskut, kärrinpyöräin vingunta kiskoja vasten, varoitushuudot jostain kaukaa tai vanhan hevosen pöristäminen, kun se kääntää väsynyttä päätään sokeine silmineen pimeässä.

Vuorityömiehen menee dynamiittilatingin ja sytytyslangan kanssa pitkään käytävään. Rautaporalla kaivaa hän reijän käytävän kattoon tai seinään, asettaa dynamiittilatingin reikään, kiinnittää sen päälle varovasti puutapin, sytyttää langan ja juoksee joutuin pois toiseen käytävään. Yhtäkkiä räjähtää laukaus, ja pamaus kaikuu kuin ukkonen. Mies seisoo suojaavan seinän takana ja odottaa ne kymmenen minuuttia, jotka ovat säädetty kaivoksen työohjeissa. Sitte menee hän räjähdyspaikalle, jonne suuri joukko hiiliä on kasautunut. Hän asettuu sivulle, panee lyhdynsä maahan ja hakkaa katosta ja seinistä hiilet irti kuokallaan. Lapset tulevat pikku kärrineen ja vasuineen, kärräävät ja kantavat hiilet lähimpään pääkäytävään, jossa pitkä jono kiskoilla kulkevia vaunuja odottaa. Hiilet kaadetaan näihin vaunuihin, puukenkäiset naiset heittävät vetonuurat olalleen, kaksi voimakasta nuorta tyttöä vetää edellimäisenä vetonuurat vyötäisillään, ja tällä tavoin ponnistellaan eteenpäin kunnes tullaan nostohissin kohdalle tai siksi korkeaan käytävään, jossa hevoset voivat vetää.

Työnjohtaja astuu esiin lyhtyineen, jonka punertavat säteet välkkyvät tähtinä kaivoskäytävän pohjavedessä. Hän laskee vaunujen luvun, merkitsee ne muistiin, merkitsee

"Kaivoslapsia."

Kaivos palaa.

kuinka paljon hiiliä on tullut kustakin laukasusta, — ja lapset ja vaimot vetävät tyhjt vaunut takaisin räjähdyspaikalle, jossa mies on räjähtänyt ja hakannut uuden koon noita siunattuja hiiliä.

Tämä on vuorityömiehen, hänen vaimonsa ja pienten lastensa työtä ja elämää vuodesta vuoteen, vuorokaudesta vuorokautteen, työtä jossa soitantona on dynamiittilatingin räjähdys, kuokkain kalske ja kaivosveden ikuinen tippuminen. Siinä jokapäiväinen elämä — ei, siinä ei ole vielä kaikki! Iltahämärässä juuri kuin odotetaan työmiesten vaihtoa ja päivätyöväen tuloa ylös kaivoksista, alkaa tornikello läpätä kuin riivattu — kiivaasti, hurjasti heiluu kellon kieli . . .

Ja mataloissa majoissa hypätään pystyyn. Sydänten lyönti seisottuu, kasvot kalpenevat, harmaantuvat, ruumista puistattaa, suupielet vetäytyvät kauhun kureisiin, — Jeesus Maria, mitä on tapahtunut, Jeesus Maria, auta meitä, pelasta heidät . . .

Pitkin kaivoskylän lokaisia teitä tulevat ihmiset juosten kaikista majoista ja huoneista. Vaimot avopäin juoksevat sukkajalassa, lapset, joitten vuoro oli mennä yöksi kaivokseen, juosta kipitävät paljain jaloin ja ruokapussi kädessä. Santarmi ratsastaen kiireesti ohii . . . Kaivos palaa, kaivos palaa . . .

On sattunut räjähdys. Lamppu on särkynt, kuokan rauta on lyönyt kipunan kivistä, syytyslanka on leimahtanut ilmituleen ja kaasuhöyryt ovat syttyneet. Sitte on kuulunut kauhea pamaus ja jyrinä. Käytävään rakennukset ovat katkenneet ja särkyneet säpäleiksi kuin tulitikut, tulta ja savua tupruaa, kaikki on sekasorrossa. Muutamat kaatuvat kohta kasvoilleen pohjaveteen, toiset pakenevat hiukset palaneina, vaatteet tullessa, silmät seisoen päässä kauhistuksesta. Me palamme, me palamme . . . Jeesus auta meitä . . .

Santarmit ovat lyöneet kiini sen suuren rautahäkin, joka ympäröipi kaivoksen aukkoa. Ulkopuolella odottavat toiset, jällelle jääneet. Lapset seisovat ja katsovat puukunkiinsa, vaimot nojaavat otsaansa häkin kylmää rautaa vasten, siinä vieressä istuu vanha vaimo ja jyystää pientä leipäpalaa. Hänen ainoa poikansa on tuolla alhaalla, vaan hän ei itke. Hänen, joka on nähnyt paljon pitkän elämänsä aikana tässä kaivoskylässä, hänen vanhoissa silmissään ei ole enää kyyneliä.

Alhaalla kaivoksessa palaa — kaksikymmentä tuntia Ulkopuolella odotetaan — kaksikymmentä tuntia. Aurinko laskee, Ardennien

huippujen taakse, ja nousee taas Saksan puolelta. Vasta iltapäivällä laskeutuu ensimmäinen joukko pelastusmiehistöä alas kaivokseen, ja tunnin perästä nostetaan sieltä säkissä ensimmäinen ruumiis ylös.

Yksi pelastusmiehistä sanoo: siellä on sata kolmekymmentä neljä tuolla alhaalla paitse pumpunmiehistöä. Niitten kohtalo on edeltäpäin varma. *Niitten täytyy kuolla, niillä ei ole mitään pelastusta.* Ne saavatkin 25 penniä enemmän päivässä kuin muut. Ja 25 pennin tähden pannaan henki alttiiksi.

Kaivoksen kirkkomaalle, jossa kaikki on mustaa hiilitomusta, haudataan nuo sata ja kolmekymmentä neljä vierekkäin ja päällekkäin, sillä siellä on niin vähän tilaa ja niin paljo ruumiita, kun harvat elävät vanhoiksi.

Kaikuos kannel.

(Uuteen Kuvalehteen.)

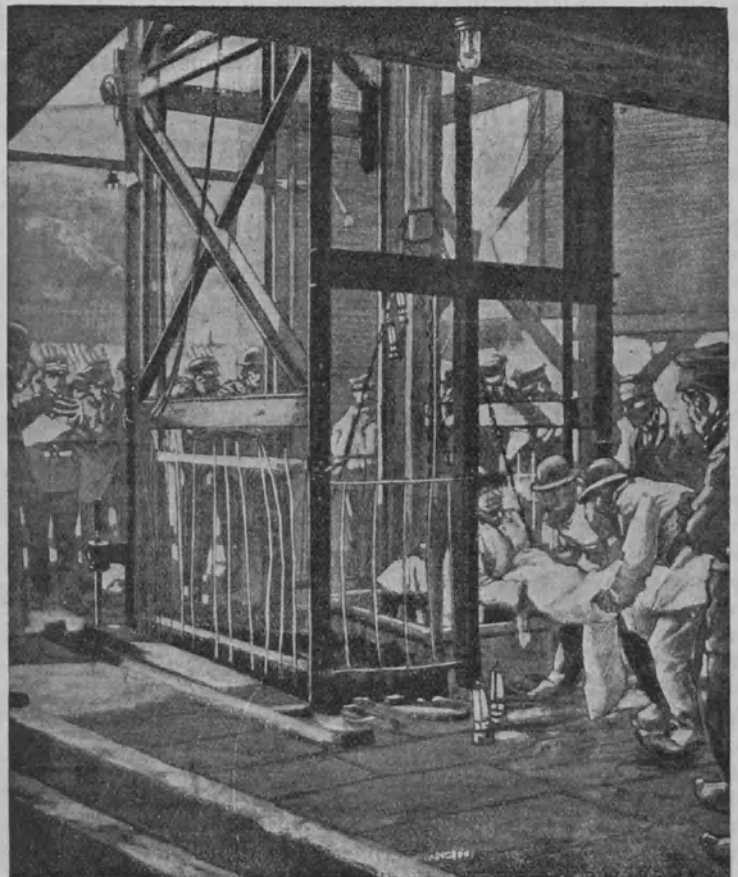

*Kaikuos kannel ja soittelo soios,
Laulusi Suomeni saloilte tuo.
Kaikuos kannel ja intoa loihi,
Sydämiin saattaos lämmin vuo.*

*Kaikuos kannel, kun aamunen koitar
Kunnaille pukee jo kultaisen vyön.
Kaikuos kannel, kun kansamme herää,
Ryhtyvi työhön ja voittavi yön.*

*Kaikuos kannel, kun usvat ne haihtuu.
Kukkakin nuppunsa avata saa.
Kaikuos kannel. Jo toimmme varttuu,
Onnea Suomelle ennustaa.*

Hanna Stenvall (Kivi.)

Ruumiita nostetaan ylös.

Eksyksissä.

Ernst Didring.

(Jatk. viime numeroon.)

(Eräs opas nimeltä Jaakko Pietari oli lähtenyt opastamaan neljää suomalaista yli Sulitelman tunturiin siellä oleville kaivoksille. Kun he olivat tulleet Tarraluoppaan asti ja suomalaiset siellä ryöstäneet lappalaisien säilytysaitasta kaikellaista ruokatarvaraa, suuttui opas heihin ja hippi hiljaa tiehensä, sillä aikaa kun suomalaiset nuotiotuella joivat kahvia ja viinaa, sanoen menevänsä vain vettä noutamaan. Suomalaiset huomattuuan petoksen läksivät, jälkeen, vaan tuisku oli ladun peittänyt eikä he enää osanneet edes lappalaisaitalle, vaan täytyi heidän ruveta sääpitoon muutaman kallon kupeella. Tuiskun ja pyryn tuottua läksivät he hiihtämään päivän kajoa kohti, toivoen omin nokkinsa osavansa perille. Mutta harhaillessa hukkuivat heistä kaksi jokeen, johon putosivat lumikerroksen läpi. Kaksi jäi heistä vielä jällelle, vaan hekin toisistaan eksyivät sakeassa lumisateessa, niin että Mikko jäi yksin harhailemaan.)

Ulkona oli ilma selvinnyt ja taivaalla paloivat revontulet vihreän keltasissa liekeissä keskitaivasta kohti. Minne vaan katsoi, seisoi valkoset tunturit hänen ympärillään ja kohosivat sinistä yötaivasta kohti niinkuin lumijättiläiset.

Mikko ravisteli itseään. Hän tunsu kuinka häntä rupesi paleltamaan ja vatsassa tuntui kuin tunturirotta olisi ollut siellä ja järsinyt siellä sisällä. Hän rupesi kyykyllensä suksien päälle ja avasi konttinsa.

Yksi ainoa lihapala oli jällellä peuranlapaa, jonka hän oli varastanut lappalaisaitasta. Hän epäili hetken, ja punnitsi lapaluuta kädessään, mutta lopuksi kalusi hän siitä veitsellään kaiken lihan.

Kun hän oli syönyt lihamurusen, pisti hän lunta suuhunsa sammuttaakseen janoaan. Sitte kokosi hän tavaran, pisti järsityn peuran lapaluun lumeen, sitoi sukset jalkaansa ja katsoi ympärilleen.

Minne menisi hän? Etsiä Jakkolaa olisi turhaa. Nyt piti vaan mennä etelään päästäkseen ihmisten ilmoille.

Mikko katseli revontulia.

Mahtavien tunturien takana leimusivat ne ylös keltasina, punasina ja vihreinä liekkeinä, kiemurtelivat kuin kultaiset käärmeet taivaalle ja sammuiivat juuri hänen päänsä kohdalla; tuskin olivat ne sammuneet, kun toiset liekit kohosivat tunturihuippujen takaa ja kiertelivät samaa tietä eri väriwahduksissa ja tuon suuren lumimeren pinta, joka ulottui Mikon jaloista kauvas tuntureille, läikkyi kuin liikkeessä olevat hopeakielet.

Mikko kääntyi selin revontuliin ja ohjasi kulkunsa etelään.

Lumi oli pehmeätä, vaikka oli pureva pakkanen. Joskus kävi kulku väsyneemmästi kinoksien yli, mutta Mikko pääsi kuitenkin eteenpäin, sillä nyt tunsu hän että oli henki kysymyksessä.

Revontulet olivat jo kauvan sitte sammuneet ja aamurusko, joka aina pysyi ruskona, oli jo kauvan hohtanut taivaan rannalla, jota kohti Mikko hiihti, mutta vielä kiitivät hänen suksensa yhtä hyvällä vauhdilla. Muutamia kertoja oli hän pysähtynyt levätäksään ja kerran oli hänen onnistunut saada hiukan pajuja ja keittää kahvia viimeisistä aineista, mitä hänellä oli.

Mikko hiihti ja hiihti. Ylös ja alas, ylös ja alas meni hän; joskus syöksyi hän jyrkänteitä alas niin että lumi tuiskusi hänen ympärillään; joskus mateli hän hitaasti niinkuin laiskiaainen ylös rinteitä. Aamurusko muuttui iltaruskoksi auringon näyttäytymättä. Se lepäsi tuolla kaukana taivaan rannalla ja heitti veripunaisen hohdon pilven reunoihin, jotka leijailivat korkealla taivaalla.

Niin kauvan kun punanen hohde näkyi taivaan reunalta etelässä, tunsu Mikko itsensä vahvaksi, ja hänen voimansa ikäänkuin saivat ravintoa siitä lämpimästä velosta, joka loisti tuolta kaukaa, josta hän tiesi löytyvän sekä ihmisiä että ruokaa; mutta kun iltarusko lakkasi ja yö tuli sinisine pimeyksineen ja revontulineen ja tähtitaivaineen, vaipui Mikon rohkeus.

Yön hiljaisuudessa rupesi Mikkoa peloittamaan, ja hän odotti että milloin tahansa voisi tulla joku haamu hii-

pien yössä. Kun hän heittäisi lumelle levähtääksään muutamaksi minuutiksi, rupesi hän miettimään, tuliko kosto ylhäältä hänen päällensä. Kuta enemmän hän ajatteli, sitä enemmän uskotteli hän itselleen sitä — se oli luonnollisesti sentähden, kun Pekka ja Pinni sortuivat lumisiltaan — se oli sentähden kun lumituisku vei Jaakkolan ja nyt oli hän, sen tunsu hän selvästi, tuomittu kuolemaan niinkuin pieni tää tuossa mahtavassa talvikylmässä lumime-rässä. Huh!

Mikkoa tärisytti siinä maatessaan ja hän otti kiini vatsastaan. Siellä näpisteli tunturirotta pahemmin kuin ennen ja Mikosta tuntui, että vatsa paloi kuin tulella ja kurkkua kaivoi niinkuin terävät kynnet olisivat sitä raapineet. Hän otti kouran täydeltä lunta ja pani sen suuhunsa. Se oli kylmää kuin jää, mutta kun lumi sulii ja Mikko nieli, herkesi kaivamasta kurkkua, mutta näpistykset vatsassa eivät asettuneet. Pari kertaa yritti Mikko nukkua, mutta nälkä esti hänet siitä.

Mikko nousi ylös. Jos ei hänellä olisi ollut sauvaa tukeunaan, olisi hän kaatunut, niin häntä pyörytti ja tuo suuri lumitunturi tuossa edessä, jota kohti hän oli hiihtänyt, näytti kuin olisi kaatunut. Hän puri hampaansa yhteen, puristi sauvaansa ja läksi taas eteenpäin.

Kuinka kauvan hän hiihti, ei hän tiennyt itseään. Eteenpäin meni hän vaan levähtämättä. Se suuri tunturi, joka näytti kaatuvan hänen lähtiessään, oli nyt hänen takanaan ja hänen edessään oli toisia yhtä korkeita tunturia, joiden huiput ulottuivat taivaaseen asti.

Mitäpä hyödyttäisi kiirehtiä? Hän ei kuitenkaan koskaan pääsisi perille, ei koskaan enää saisi nähdä ihmisiä — ei koskaan ketään, paitse tuon tuossa, joka tuli ajaen hänen takanaan.

Mikko kääntyi.

Niin pitkälle kuin silmä kantoi, ei näkynyt yhtään elävää olentoa, ja kuitenkin kuuli hän jonkun, joka tuli pimeässä yössä hänen takanaan, ja tuo joku kulki kilpaa Mikon kanssa ja rupesi puhumaan hänelle: nyt, Mikko, tulee sinusta loppu — loppu. — Koskeeko polviisi? Se menee kohta ohi, hyvin, hyvin kohta — kun vaan laskeudut alas, on sinulla niin lämmin ja pehmeä — lämmin kuin sängyssä, puhdasta ja hienoa — siinä nukkuu niin hyvin — — Etkö ole tehnyt mitään pahaa? Ei — kukapas olisi, kun on kuolemassa — — hehe! Tunnetko minua? — Muistatko lappalaisaitan? — Hahaa! — —

Mikko nauroi hurjasti, kun hän pysähtyi. Hän löi sauvallaan ympärilleen, ikäänkuin pidättääksään jotain lähenemästä itseään ja hän huusi: „Perkele! Valkonen perkele! Elä naura! Kuolla!“ Mikko hiihti hurjaa vauhtia eteenpäin, niin että vaahto tuli hänen suustaan ja kiroukset hoilasivat ympäri tuntureita. Hänen silmänsä kiilsivät kuin sudella, ja hiki valui alas otsalta, kun hän alituisen huusi ja löi sauvallaan ympärilleen ja hirmuisella vauhdilla luisui alas. Muutamia kertoja hän horjui ja sai aina tasapainon, mutta lopuksi menivät sukset ristiin, ja Mikko pyöri pari kertaa ilmassa, satutti itsensä johonkin kovaan ja pyörtyi.

Kun hän taas toipui, istui hän kauvan ja tuijotti älyttömänä etelään, josta punainen valaistus alkoi taas näkyä.

Mikko nyökäytti päätään aamun koitolle ja veti suksensa lumen alta, johon ne olivat hautautuneet. Kun hänen piti lähteä, huomasi hän jotain merkillistä nietoksessa ulohtaampana.

Hän irrotti sukset jalastaan ja kahlasi kinoksien läpi. Se näytti puulta — Mikko tunnusteli sitä kädellään, ja niinkuin se olisi ollut luonnollisin asia maailmassa, sai hän ovesta kiini ja puukkasi sen auki.

Mikko astui pieneen pimeään puumajaan, jossa ei ollut mitään muuta valoa kuin se, mikä pääsi oviaukosta, kun Mikko oli jättänyt oven hieman raolleen. Lattia oli täynnä lunta, ja kamiinin ympärille oli tuiskuttanut suuren kinoksen. Pitkin seinämiä oli lavat ja sinne kömpi Mikko ja rupesi pitkälle, kun oli saanut oven sulletuksi. Mikko

Kymmenen senaattoria.*)

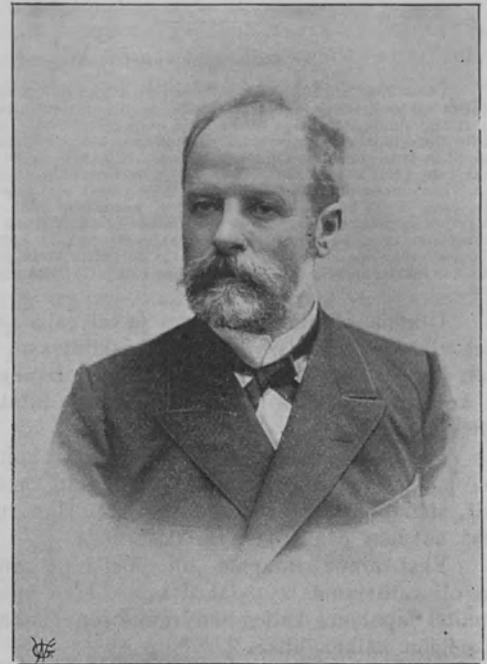

G. A. S. v. Troil.

makasi kauvan valveilla. Väliin paukahtelivat puut pakkasessa, mutta Mikolla oli mielestään niin lämmin ja hyvä olla. Hän makasi aivan hiljaa ja naureskeli itseksensä, ja katseli kapeata punaista juovaa, joka tunkeusi sisään pienestä raosta ja näytti veriviivalta keskellä mustaa pimeyttä.

Ulkona tuli ilma yhä kylmemmäksi ja kun yö taas tuli ja kova pakkanen tunkeutui majaan, jossa Mikko makasi, ei hän ollut vielä liikahnut, pistettyään unen horroksissa suuhunsa sammutukon, joita oli ollut lavalalla.

Pakkanen tuli raudan purevana ja hiiviskeli nukujan ympärillä koko yön ja kun tunteja kestävä koitto, josta ei koskaan tullut päi-

S. W. Hougberg.

vää, taas punerti tunturihuiput, makasi Mikko kalpeassa unessa.

Muistelmia ja kuvauksia, tosia ja todenmukaisia.

Kirjoitt. **Konni Ziliacus.**

Suom. U. K:lehdele.

(Jatk. 3 n:roon.)

Hautaus työpaikalla.

Kilistäessä paymasterin kanssa meni viimeinen punssi ja sen jälkeen aloimmme katsella noita meidän niinkut-

K. E. F. Ignatius.

sässä asuntojemme yläpuolella. Ääni, joka alkoi rykimisellä ja loppui syvään kärkeään ulvontaan, kuului niitten mölinän läpi . . . sitte vetäytyi se ylös vuorelle. Meidän hevosemme tulivat, koko parvi rajusti nelistäen ylös rinnettä komisariaattiin päin, jossa paloi tulet. Ne niinhyvin kuin me ymmärsimme että jaguaari oli hiipinyt illalliselleen niin lähelle asunonita, että se olisi voinut valita muutakin saalista, jos metsäsiat olisivat osanneet pysyä ääneti.

— Minä olen peloissani Lundvikin tähden, sanoi majuri, erotessamme ovella.

Siihen oli hänellä syytäkin. Päivä oli juuri alkanut pilkistää pilven takaa seuraavana aamuna, kun meidät herätettiin sanomalla sairashuoneesta, että Lundvik oli juuri

suttuja makuusijoja. Mutta ensin menimme majuri ja minä vielä kerran sairashuoneeseen ja huomasimme Lundvikin kuumeen muuttuneen uudeksi vilutaudiksi. Hän tärisi niin, että vuode tutsi, hampaat kalisivat niin kovasti että me ainoastaan suurella vaivalla saatoimme ymmärtää hänen pyyntöänsä saada vähä whiskyä, karkoittaakseen vilua — vaikka ilma siellä oli niin tukehduttavan kuuma ja raskas, ettei vähintäkään usvaa noussut kaikesta märkyydestä.

— Tämä ei pääty koskaan hyvin! sanoi majuri paluumatkalla.

Yht'äkkiä ähkiävät, röhkivät ja parkuivat metsäsiat met-

N. K. Hornborg.

*) Katso myös ensi siv.

L. G. L. Clouberg.

kuollut. Kuume oli vielä kerran tullut takasin ja saattanut hänet niin kauheaan raivoon, että heidän oli täytynyt sitoa hänet sänkyyn kiinni. Aamun koitossa oli hän vetäissyt viimeisen henkensä. Siinä ei ole pitkiä mutkia siellä alaalla, kun kuume on oikeata laatua, kutsuttakoonpa sitä „keltakuumeeksi“, „Elvoinsto negrokksi“, „Chagres“ kuumeeksi, kuten Panamassa, „Limon“ kuumeeksi kuin Costa Ricassa.

Ei ole myöskään sellaisessa ilman alassa pitkiä mutkia hautaamisessa. Olimme tuskin ennättäneet lopettaa aamiaisen, ennen kun järjestysmies Taivalmaa tuli sisään ja sanoi, että hauta oli valmis.

Me menimme alas sairashuonee-

seen ja kannoimme hänet ylös kukkulalle, jonne monta hautaa jo oli kaivettu ja täytetty. Kulunut sairashuoneen peite verhosi hänet, muuta puetusta ei ollut, eikä myöskään aikaa tehdä kirstua. Ja yhtä vähän voimme me sitä pitää varastossa, se olisi ollut liika rumaa.

Vaikka satoi, oli jok'ainoa mies ulkona ja jok'ainoan kasvot olivat vakavat. „Tänään minut, huomenna sinut,“ on aina kuoleman hiljainen uhkaus. Tuolla alhaalla höyryvässä aarniometsässä, jossa jokainen hengenveto sisältää kuumehöyryjä, vaikuttaa tuo uhkaus vielä suora-naisemmin — „huomenna sinut“ ei tarkoita ainoastaan lähimäistä naapurua. Se koskee sinua, sinua ja sinua. Jokainen ottaa sen omalle osalleen.

Pilvet olivat alkaneet liikkua, eivät olleet enää yhtenä tiheänä

A. L. Gripenberg.

he kuolleen, monta oli työskennellyt hänen kassaan, toiset hänen johdolla, ei ketään ollut hän loukannut sanoilla eikä teoilla. He ojensivat meille parin sitkeätä köynnöskasvia, jotka käärimme peitteen ympärille. Niin laskimme hänet alas. Muutamat miehistä olivat kyhänneet ristin.

Majuri ojensihe.

— Hyvästi, John Lundvik, sanoi hän — ja kiitos kahden vuoden sovusta. Se on enempi kuin mitä voisin sanoa usealle, joita olen maailmassa tavannut.

Miehet nostivat hattujaan ja myssyjään, italialaiset tekivät ristinmerkkejä, lapiot otettiin käytäntöön,

F. W. Schauman.

kerroksena, vaan tuuli ajoi niitä itäänpäin, vyörytti niitä päällekkäin, pyöritti ne sekasin, hajoitti niitä ja repi rikki, niin että jonkun minuutin ajan näkyi sinistä taivasta. Ympäriinsä oli aarniometsä vihertävässä loistossaan, kiiltävine märkine lehtineen, vanhat lehdet tummemman vihəriäisinä, kankeina kuin nahka ja kimaltelevan kirkkaina ja nuorimmat, jotka vain muutamia tuntia olivat kukoistaneet, mitä helakimman viheriöinä, sekä ricinus-pensaat siellä täällä pronssinkarvaisine lehtineen. Korkealla ilmassa liitelivät korppikotkat, tiheissä parvissa siivet seisoen yhdessä kohti levällään. Ne tiesivät aina, milloin jotain oli tekeillä.

Haudan ympärillä seisoivat miehistö, kaikki olivat saapuneet, ei kukaan pois jäänyt. Kaikki tunsivat

K. R. A. Charpentier.

August Nybergh.

kymmenen minuutin kuluessa oli hauta peitetty ja risti asetettu. Eräs kiinalainen, joka oli ollut kokkina S:to Foribiossa, tuli esiin palavan tikun kanssa ja pisti sen multaan; ei kukaan nauranut. Aloimme lähteä pois, mutta emme olleet ennättäneet mennä kuin parikymmentä askelta, kun eräs korppikotka, rohkein joukosta, raskaasti laskeutui ristille.

— Saatana! kirosi paymasteri, sieppasi revolverin ja katkasi häjyn höyhenettömän pään. Sullivan kääntyi takasin ja viskasi linnun pois haudalta, ettei toiset tappeleisi hänestä juuri siinä.

Komisariaatin puodissa ei puhuttu sanaakaan, ennenkuin lasit olivat täytetyt. Silloin kohotti paymasteri omansa.

— Hyvät herrat! Pyydän teidän juomaan sen toverin muistoksi, jonka juuri kätkimme maan poveen. Hän oli enemmän kun toveri . . . monessa kohden kuin veli, etupäässä kenties myöskin siksi, kun kuului niihin, joita ei onnista. Mutta se ei merkitse paljoa. Me kyllä tiedämme kaikki että myötäkäymistä ylistetään, huolimatta siitä mistä se riippuu. Joka epäonnistuu, hänellä on odotettavissa korkeintaan anteeksi antaminen, tunnustusta hänen työilleen ei kukaan anna. Mutta menestys ei ole oikea mittapuu, sanon minä. Sitä miestä, joka epäonnistuu, pidän minä suuremmassa kunniaassa, jos hän koettelee uudestaan ja yhä uudestaan ja seitsemän ja seitsemänkymmentä kertaa uudestaan, kunnes hän kaatuu. Se on suurinta, mitä voi sanoa miehestä, että hän rehellisesti on tehnyt parastaan aina viimeiseen hengenvetoon asti. Sentähden, hyvät herrat, terve kaikkien niitten puolesta, joita ei ole onnistanut maailmassa ja heidän veljensä puolesta, joka juuri on mennyt lepoon. Pohjaan asti!

Juhlapukuna oli heillä hyvin kuluneet housut ja vanuneet villapaidat, parta ja tukat olivat kuin aarniometsän pensaikat, maljat enimmästi kuumuisia läkkimittoja — mutta paymasterin sanoja kuunneltiin suuremmalla hartaudella kuin monasti *Integer vitae*. Ja paljon todellisemmilla tunteilla juotiin maljoja poismenneen seikkailijan muistoksi, kuin usein tehdään frakeissa ja kovaksi tärkättyissä paidan rinnuksissa, kun muistomaljoja tyhjennetään yhdelle maailman suurimmista.

— Ja nyt, herrani, yksi lasi lisää, mutta niitten muistoksi, jotka elävät! ehdotti komisariaatin päämies. — Meidän pitää määrätä sakko sille, joka vielä sanoo yhdenkään sanan kuolemasta ja hautaamisesta. Kun ei ole kuin niin tavattoman lyhyt askel ijankaikkisuuden rajalle, kuten tässä suloisessa osassa maailmaa, on parasta ainakin olla puhumatta siitä . . . ajatuksia ei voi sen pahempi kieltää!

Siinä oli hän oikeassa. Ajatukset eivät kiellosta välittäneet, se näkyi selvään. Ei kukaan pienimmälläkään sanalla viittanut juttujen kertomiseen, muutakin keskustelemista oli yhtä vähän, ainoastaan tupakoitiin innolla. Niin hyvää tupakin menekkiä ei ollut puodilla kaukaan aikaan ollut. Lopuksi ehdotti joku että ampusimme pilkkaan, dollari pääsymaksuna. Piirsimme ympyrän laudanalaseen, joka asetettiin pystyyn maahan kolmenkymmennen kyynärän päähän komisariaatin ovesta, Sullivan oli merkitsijä ja oli kyökissä.

Ympyrän sisällä olevat laukaukset ainoastaan laskettiin, ne joilla oli yhtä monta sattumaa, ampuivat uudestaan, kunnes yksi jäi jällelle. Mutta jos paymasteri ampuu yhden kuudesta laukauksesta ympyrän ulkopuolelle, kadotti hän viisi sattumaansa, se oli hänen sääntönsä. Tiesimme vanhastaan, miten hän ampuu, mutta kuitenkin voitti hän rahamme, istui siinä ja käsitteli revolveria niinkuin hän olisi viskannut luoteja siitä ja joka luoti piirin sisään. Hän ei ollutkaan suotta aikojaan kasvanut Texasissa.

Me yhä hävisimme, rahoja kun joku huusi komisariaatin nurkan takaa ja lupasi ampua vuorollaan, jos emme lakkaisi. Ja silloin ratsasti ovelle jokin olento niin saven vallassa, että me ainoastaan äänestä tunsimme kapteeni Johnin Sant Jagosta. (Jatk.)

Narrin neuvo.

(Kuvaus inkvisitionin ajoilta.)

Kirj. J. A—o.

Siinä on pienen kaupungin torilla, raatihuoneen ja tuomiokirkon välillä kaikellaisia kidutuskoneita: venytystelineitä, peukalopihtejä, piikkituoleja, naulatynnyreitä, hekkuvia hohtimia . . . Keskellä toria on polttorovio, valmiina ottamaan vastaan kerettiläistä, jos ei hän tunnusta erehtyneensä, jos ei hän luovu harha-opistaan ja alistu ainoan autuaaksi tekevän katoollisen kirkon alle.

Hänet ripustetaan käsistään orteen riippumaan ja jalkoihin kiinnitetään lyijypainoja. Mutta hän ei muuta kuin huutaa vaan: en tunnusta! . . en luovu! . . en alistu!

Hänet viedään piikkituoliin, mutta hän huutaa yhä hurjemmin vastalauseensa kiduttajilleen ja ympärillä seisoville, joita on sekä torilla ja kaduilla että katoilla ja ikkunoissa.

Häntä näpistetään hekkuvilla hohtimilla ja hänen nahkaansa kärvennetään, mutta aina yhtä huonolla menestyksellä. Hän ei luovu, ei tunnusta, ei alistu . .

Suurinkvisiittori, kardinaali, joka itsestään isosta Roomasta on tullut paavin käskystä kerettiläisyyttä tukehduttamaan, ei tiedä mitä tehdä tälle uppiniskaiselle miehelle. Tunnustus, luopuminen, ehdon tahdon alistuminen olisi hänestä mieluisampi kuin roviolla polttaminen, joka on vasta viimeinen keino eikä ole enää suosittu kirkon korkeimmissa piireissä.

Raatihuoneen parvekkeelle, jossa hän istuu puettuna punaiseen verkaansa, kutsuttaa hän kätyrinsä ja käskkee luvata ainaista armoaan syytetylle itselleen ja hänen suvulle ja koko hänen kaupungilleen. Mutta ylenkatseella kohtelee kidutettu kiusaajiaan.

Silloin loppuu suurinkvisiittorin kärsivällisyys ja vimmossaan käskkee hän pyövelin silpoa vasemman käden keretiltä. Vaan keretti ojentaa oikeansa ja kehoittaa silpomaan senkin. Ja kuta kovempi on hänen kipunsa ja kuta suuremmat ovat hänen tuskansa, sitä kovemmin hän huutaa ja sitä kauemmaksi hänen huutonsa kuuluu. Kuuluu yli torin, pitkin katuja, tunkee seinien läpi huoneihin, kantautuu ulkopuolelle kaupungin muuriinkin.

Hiki tippuu kardinaalin otsalta, hänet on käsketty hankkimaan luopumusta, tunnustusta ja alistumista . . pyhäin isän ja hänen kardinaalikollegionsa epäsuosio uhkaa häntä.

— Mikä antaa hänelle tuon yliuonnollisen voiman? kysyy hän itseltään ja ympärillä oleviltaan. Mutta ei kukaan voi siihen selitystä antaa, sillä aina olivat ne ennen alistuneet.

Silloin astuu hänen eminenssinsä hovinarri esiin, jota hän kulettaa matkoillaankin mukanaan, ja pyytää saada puhua.

— Puhu! sanoi suurinkvisiittori.

— Tukkikaa hänen suunsa! neuvo narri. — Huutaminen helpoittaa kipuja, mutta kipu on kaksinkertainen, kun ei sitä saa huutamalla lieventää.

— Narrin neuvo! sanoo suurinkvisiittori. Kuinka voi hän erehdyksensä tunnustaa ja harhaopistaan luopua, jos me hänen suunsa tukkeamme?

— Joka vaikenee, hän suostuu.

— Sinä viisas narri! Neuvosi on nerokas! huudattaa inkvisiittori riemuissaan.

Ja heti käskkee hän pyövelinsä tehdä niinkuin narri oli neuvonut. Suukapula pistetään syytetyin suuhun ja solmitaan lujasti nuoralla niskan taa. Ja kun hänet ripustetaan orteen riippumaan ja lyijypainot jalkoihin kiinnitetään, vaikenee hän, — ja kun hänet piikkituoliin istute-

taan, vaikenee hän, — ja kun häntä hekkuvilla hohtimilla näpistetään, vaikenee hän vieläkin.

Mutta kun kansa ei enää kuulekaan hänen huutavan, alkaa se itse huutaa. Torilta ja kaduilta ja katoilta ja ikkunoista kuuluu yksi ainoa iso huuto yli koko kaupungin:

— Elä luovu! Elä tunnusta! Elä alistu!

Eikä hän alistunut. Sillä vaikkakaan hän ei enää itse voinut huutaa, lievitti se hänen tuskaansa ja rohkaisi hänen mieltään, että kuuli muiden huutavan.

Ja hän kärsi, kunnes kuoli kiduttajainsa käsiin.

Mutta silloin jyrähti torilta, kaduilta, katoilta ja ikkunoista uusi huuto, riemuhuuto:

— Ei luopunut! Ei tunnustanut! Ei alistunut!

Suurinkvisiittori raivosi ja tukkaansa repi.

Mutta narri nauroi parrassaan. Sillä se oli hänen neuvonsa, joka oli saanut koko kansan huutamaan, silloin kun yksi pakotettiin vaikenemaan.

Kuvain selityksiä.

Kymmenen senaattoria.

C. A. Th. Cederholm, senaatin oikeusosaston puheenjohtaja, on synt. ^{23/8} 1824, tukkukauppiaan poika Helsingistä. Tuli ylioppilaaksi 1841, varatuomariksi 1851 sekä seuraavana vuonna Helsingin raastuvan oikeuteen notaariksi. Oikeusneuvosmieheksi siellä valittiin hänet 1855 ja kunnallispuhemies 1857 sekä nimitettiin seuraavana vuonna sihteeriksi prokuraattorin virastoon. V. 1869 tuli prokuraattorin apulaiseksi ja 1873 senaattoriksi oikeusosastoon. Senaattorin toimesta hänet kutsuttiin prokuraattoriksi, jona oli 1877—82. Viimemainittuna vuonna valittiin hänet jäseneksi komiteaan Suomen asioita varten Pietarissa, josta toimesta 1888 palasi senaatin oikeusosaston jäseneksi. V. 1890 oli hän jäsenenä venäläis-suomalaisessa komissionissa, joka oli asetettu antamaan lausuntoa Suomen perustuslakien kokemisesta.

Senaattori Cederholm on painosta julaissut lisäviikon Mattias Caloniuksen ruotsalaisiin teoksiin, sisältäen Caloniuksen lausunnot prokuraattorina. Sitä paitsi on hän Lainopillisen yhdistyksen aikakauskirjassa julaissut muutamia kirjoituksia. C. on ollut puheenjohtajana Suomen Vankilayhdistyksen, Eläinsuojeluyhdistyksen ja Helsingin säästöpankin johtokunnassa ym.

*

G. A. S. v. Troll, maanviljelys-toimituskunnan päällikkö, on synt. 1837, nimitettiin senaattoriksi 1891.

*

S. V. Hougberg on synt. 1839, nimitettiin senaattoriksi oikeusosastoon 1890.

*

K. E. F. Ignatius, senaatin kamaritoimituskunnan päällikkö, synt. Porissa 1837, isä oli pappi. Tuli fil. lis. 1862 ja tohtoriksi 1864. Yliopistossa oli dosenttina 1868—70. On ollut tilastollisen toimiston päällikkönä ja pannut kuntoon tilastomme, sekä toimittanut useita tilastollisia teoksia. Näitten sekä lukuisain matkainsa kautta on I. tehnyt tunnetuksi Suomen olot ulkomailla. On toimittanut myös maantieteellisiä teoksia, on yksi Suomen historiallisen seuran perustajia, ollut esimiehenä Suomen muinaismuisto-yhdistyksessä, on ottanut osaa valtiopäivätöihinkin. Senaattoriksi nimitettiin 1885.

*

N. K. Hornborg, synt. 1825, kutsuttiin Viipurin hovioikeudesta 1887 senaatin oikeusosaston jäseneksi.

*

L. G. L. Clouberg on synt. 1842, kutsuttiin senaatin oikeusosaston jäseneksi 1893.

*

A. L. Gripenberg on synt. 1852, ollut sotilasuralla, josta antautui käytännöllisiin toimiin. V. 1886 tuli teollisuushallituksen intendentiksi ja 1896 tie- ja vesirakennusten ylläpidon ylitirehtööriksi, josta toimesta kutsuttiin samana vuotena senaatin kauppa- ja teollisuus-toimikunnan päälliköksi.

*

F. W. Schauman, senaatin sotilastoimituskunnan päällikkö, on synt. 1844, ollut alkuikänsä Wenäjällä sotapalveluksessa, sittemmin päällikkönä kenraalikuvernöörin esikunnassa Suomen sotaväkeä varten ja ylisotaoikeuden puheenjohtajana. Tuli Waasan läänin kuvernööriksi 1896 ja senaatin sotilastoimituskunnan päälliköksi 1898. Sotilasarvoltaan on hän kenraaliluutnantti yleisesikunnassa.

*

K. R. A. Charpentier on synt. 1839, ollut Suomen pankin pääjohtajana ja nimitettiin senaatin valtiovarain toimituskunnan päälliköksi 1897.

*

August Nybergh, synt. 1851 ja kutsuttiin senaatin oikeusosastoon 1898.

Emile Loubet, Ranskan nykyinen presidentti valittiin helmik. 18 p:nä, 7 vuodeksi eteenpäin, senaatin enemmistön, kamarin kansanvaltaisen vasemmiston ja sosialistien ehdokkaana. Loubet on Dreyfusin jutun tarkastuksen puolustaja, joka seikka nykyään merkitsee paljon ja melkein kuin määrää puoluejaon. Loubet ei ole mikään tarmokas, vaan rehellinen omantunnon mies, joka tahtoo säilyttää tasavallan.

Hän on jo noin 60 ikäinen, lakimies, ollut asianajajana, v. 1876 valittiin kamariin ja kuului Gambettan puolueeseen. V. 1885 valittiin hänet senaattiin ja tuli siellä puheenjohtajaksi. Loubet'n ministeriura alkoi 1887, jolloin hän tuli Tirardin ministeristöön. Pääministerinä oli Loubet 1892, vaan tämä sattui onnettomain rauhattomuuksien aikana, jolloin oli suuret työlakot ja anarkistit riehuivat pommeineen, pannen toimeen tuhoavia räjähdyskappaleita. Silloin alkoi myös Panamarettelöt, jotka kukistivat ministeristön. Uuteen Ribot'n ministeristöön jäi Loubet sisäasiain ministeriksi, ja 1893 erosi kokonan ministeriuraltaan. Sittemmin on hän saavuttanut luottamusta senaatissa rehellisyydellään, avomielisyydellään ja tasavaltaisella vaatimattomuudella.

OMITUINEN VALOKUVA, joka oli 3 n:ssä helmik. 15 p., on saanut paljon ja monellaisia selityksiä. Ovatpa muutamat väittäneet, ettei hevosella ollut valokuvassa kuin kolme jalkaa, vaikka nimenomaan sanottiin sillä luonnollisesti olleen valokuvassa neljä jalkaa. Sitte on tullut useita oikeita selityksiä, että hevonen valokuvaa ottaessa on nostonut vasenta takajalkaansa niin korkealle vatsan alle, ettei se kärrin aisalta kuonnu näkymään. Muutamille ensimmäisille selittäjille lähetämme U. Kuvalehden tämän vuosikerran.

Eräs selitys kuuluu näin: Hevonen on valokuvattessa potkassut vasemmalla takajalallaan, ehkä karpästä mahan alle, ja kun valokuva on otettu pilvisäällä ja mahdollisesti heikolla objektiivilla, on potkaseva jalka hävinnyt eikä ole tullut esille. Jos valokuva olisi otettu silmänräpäyssulkijalla, jota varten päiväpaiste on tarpeen, olisi jalka näkynyt ilmassa potkaistessakin.

Imartelu on kuin hajuvesi, sitä on vain haistettava eikä juotava.

*

Valhe on kuin kissa, se ei tule koskaan luoksesi samalaiseksi.

*

Varo miestä, jonka silmät ovat puoleksi ummessa, — hän ei nuku.

Emile Loubet.

Kirjallisuutta.

Vänrikki Stoolin Tarinan korupainosta on 2:n vihko ilmestynyt. Taitelija A. Edelfelt kuvittaa näitä muistorikkeitä isänmaallisia runoja tavalla, joka ansaitsee yleistä huomiota. Jokaisen suomalaisen sivistyksen ystävän on tilattava tämä taiteellisesti kuvitettu korupainos, joka vähitellen vihkottain lunastettuna ei tule tuntumaan kalliilta. Vihko maksaa 3: 50.

Tämä vihko sisältää runot: Sotavanhus, jota valaisee neljä kuvaa; Luutnantti Ziden, johon kuuluu kolme kuvaa; Torpan tyttö, jossa on myös kolme kuvaa; Sven Dufva, jossa on kolme kuvaa. Kuvat ovat perinsuomalaisia ja erittäin onnistuneita. Kustantaja hra W. Söderström on pannut paljon huolta ja varoja tämän isänmaallisen teoksen komeuteen, jonka vuoksi suomalaisen yleisön pitäisi rientää korvaamaan näitä suuria uhrauksia.

Avarassa maailmassa, matkustuksia ja seikkailuja vieraisissa maissa. Tätä hra W. Söderströmin kustantamaa teosta on 3:s vihko ilmestynyt 35 p. Teos ilmestyy noin 20:ssä runsaasti kuvitetussa vihkossa. Siitä saadaan paljon maantieteellisiä tietoja.

Intiaanisota. Kertomuksia Yhdysvaltain rajamaista, kirj. Konni Zilliacus. Tätä hra W. Söderströmin kustantamaa teosta on 4:s ja 5:s vihko ilmestynyt, joten teos on nyt kokonaan saatavana ja maksaa 3: 25. Sivuja on siinä 167 ja kuvia runsaasti, eli 26 kaikkiaan. Teos on erittäin huvittava ja sujuvasti kirjoitettu.

Säveliä sitralle, toimittanut Aatto A. Lumme. Tampereella A. A. Liljeströmin kustannuksella. 1:n vihko. Hinta 2 markkaa. Tämä vihko sisältää 20 suomalaista kansanlaulua ja marssia sekä käytöllisen ohjeen sitran soitossa. Ilolla on tämä uudenlainen nuottikirja vastaan otettava, sillä tuo vieno soittokone sitra, joka niin paljon muistuttaa meidän kannelta, ansaitseisi tulla yleisesti käytäntöön.

Pyrkijä n:o 2 on ilmestynyt, sisältäen vaihtelevaa lukemista.

Lukijalle!

Tilausilmoituksessaan on Uusi Kuvalehti luvannut tänäkin vuonna antaa kaksi juhlanumeroa. Mutta nykyään ei Suomessa juhlinta.

Uusi Kuvalehti tahtoo kuitenkin täyttää lupauksensa, omistamalla tämän Maaliskuun viimeisen päivän numeron kaikille suomalaisille rakkaan **H. M. Keisari ALEKSANTERI II:sen muistolle**, jonka murhapäivän vuosipäivä oli tämän Maaliskuun 13 p:nä, ja josta rakastetusta hallitsijasta ensi Huhtikuussakin muistopäiviä saattaa.

Tämä numero, jota tahdomme kutsua **Muistojen lehdeksi**, tulee sisältämään paljon kuvia vanhoista rakkaista muistoistamme, kuten ryhmiä Aleksanteri II:n muistopatsaasta, kuvan Aleksanteri I:stä Porvoon valtiopäivillä ja Aleksanteri II:sta avoamassa valtiopäiviä 1863, »Maamme» laulun runoilijan sekä J. V. Snellmanin kuvat, kuvia päivän tapahtumista Aleksander-patsaan luona ja päivän kysymyksen miehistä y. p. m.

Kirjoitukset tulevat sopusointuun kuvien kanssa. Koko tavallista numeroa isompi.

Lehden hinta tulee olemaan 50 p:ää. Asiamiehet saavat 20 % alennuksen.

Kun otaksumme tälle numerolle kertyvän runsaan tilaajamäärän, pyydämme tietoa tilattujen lehtien luvusta mahdollisimman pian.

Kansankirjastoihin y. m. * *

Uuden Kuvalehden

sidottuja vuosikertoja v. 1898.

Korukansissa 5 mk. Tavallisissa kansissa 3 mk.

Vanhemmat vuosikerrat:

Korukansissa 4 mk. Tavallisissa kansissa 2: 50.

Saadaan tilata kaikista kirjakaupoista ja suoraan meiltä. **Kuopion Uusi Kirjapaino.**

Neljä hopeamitalia

diploomilla, sai allekirjoittanut

Vaasan ja Oulun läänin voinäyttelyssä

Vaasassa 1—2 p:nä Maaliskuuta

**Tukholman „Ruotsalaisen Centrifug Osakeyhtiön“
pääasiamiehenä Suomessa**

Kruunuseparaattoreilla

sekä Tri N. Gerber'in Zürich'issä

Acid-Butyrometereillä

HUOM! Nämät koneet pannaan näytteille Kuopion läänin maanviljelysseuran voinäyttelyssä Kuopiossa 23—24 p:nä maaliskuuta.

**Adolf Pettersson'in Kalusto-
kauppa Helsinki,
Mikonkatu 5.**

DU BOUZET Cognac fine Champagne
DU BOUZET Cognac Carte Blanche
DU BOUZET Cognac Vieux
DU BOUZET Cognac toddy
 garanti pur et naturel!

Suomen Yhdyspankki.

Perustettu 1862.

Osakepääoma Vararahastot
 Sm. 4,000,000: — Sm. 8,140,000: —

Ottaa vastaan rahoja talletustilille, karttuvalle talletustilille ja juoksevalle tilille.
 Diskonttaa vekseleitä.
 Myöntää lainoja, kassakredittejä ja remburssikredittejä.
 Myy matkakredittejä koti- ja ulkomaalle.
 Ostaa ja myy ulkomaalla maksettavia vekseleitä sekä ulkomaan rahaa.
 Ostaa kuponkeja.
 Myy postilähetysvekseleitä ja välittää maksuja sähkösanoman kautta.
 Ostaa ja myy obligatioita ja muita arvopapereita sekä seisovassa laskussa että kommissionissa.
 Toimittaa kaikenlaisia rahanperimisiä.
 Myöntää Hypoteekki-osastonsa kautta kuoletuslainoja kiinnitystä vastaan maan suurimmissa kaupungeissa.

Sähköosasto: Yhdyspankki.

Pääkonttori Helsingissä. Haarakonttoreja Hangossa, Haminassa, Helsingissä, Hämeenlinnassa, Joensuussa, Jyväskylässä, Kokkolassa, Kotkassa, Kuopiossa, Lahdessa, Loviisassa, Mikkelissä, Oulussa, Pietarsaarella, Porissa, Porvoossa, Raahessa, Sortavalassa, Tammisaarella, Tampereella, Torniossa, Turussa, Vaasassa ja Viipurissa.

Suomen Maanviljelys- ja Teollisuus-Pankki, Osakeyhtiö. Helsinki.

Osakepääoma 3 milj. Haarakonttori Viipurissa, Tampereella, Karhulassa.

Ottaa vastaan rahoja Talletus- Kasvavalle-talletus- ja Juoksevalle tilille;
 Diskonttaa vekseleitä, myöntää lainoja, kassakredittejä ja remburssikredittejä;

Ostaa ja myöpi ulkomaan vekseleitä;
 Ostaa ja myöpi Venäjän ja ulkomaan rahaa sekä kuponkeja;
 Toimittaa rahan perimisiä vekselien, velkakirjojen sekä laskujen nojalla ja

Suorittaa muita pankkiliikkeeseen kuuluvia tehtäviä.

Toimia voidaan pankille antaa myöskin kirjeellisesti ja sähköteitse.

Kummi kalo ssia ja Kummikenkiä

Venäläis-Ranskalaisen yhtiön „Provodnick'in“ Riigassa, hyvin tunnettuja ja verrattomia teoksiamyödyän maamme kaikissa kaupungeissa.

Huomaa sivulla oleva tehtaan merkki **TÄHTI.**

Varasto Suomea varten

J. E. CRONVALL'illa Helsingissä.

* Vakuutusosakeyhtiö *

Kaleva,

Helsingissä.

Tulot v. 1897: Vakuutusmaksuja . . . 1,000,565: 36. Korkoja 639,338: 34. Menot v. 1897: Suoritettuja kuolemantapauksia . . . 467,096: —. Sen elinkorkoja . . . 143,998: 62. Voittoa vakuutetuille . . . 92,803: 86. Vakuutusrahasto . . . 11,009,307: 06. Vara- ja Voitto- ja -kora- 1,516,893: 92.	henkiva- kuutuksia ja Elinkorkoja.
---	--

JOHTOKUNTA.

Pohjola

— välittää —

Palovakuutuksia.

Osakepääoma 5 milj. Mrkk.

Halvat maksut!

Tapaturma- Vakuutuksia

— välittää —

Kullervo

Edullisimmat ehdot!

Korukansia

DISON-

teokselle saatavana à 1:60 kpl.
 Kuopion Uusi kirjapaino.

POLTAKAA

Matti Roiha & C:o

TUPAKKATEHTAAN

Patria

Whist

1863

Pankkiiri

Central

Tilau

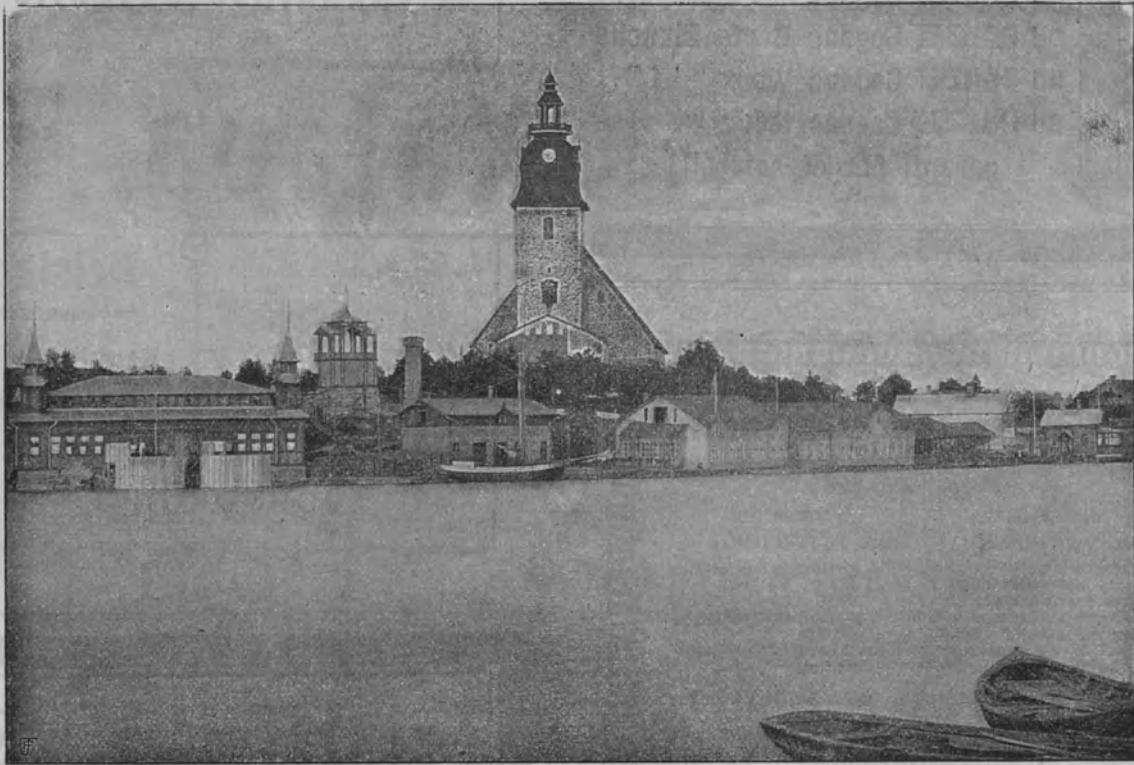
Paperossia

jotka ovat saaneet parhaat palkinnot

Bysselin ja Lyypekin näyttelyissä.

Ilmoittakaa Uudessa Kuvalehdessä!

Toista tuhatta kylpyvierasta.

Kylpylaitos Naantalissa,

Suomen enin käytetty ja myöskin vanhin parannuslaitos,

(esim. vuonna 1897 oli kylpyvieraitten luku 1,032 ja vuonna 1898 1,042) alkaa 37:tä suvikauttaan 8 p. Kesäkuuta ja jatkuu Syyskuun 1 päivään. Tarvittavia tietoja ynnä prospektia antaa kauppias

Atte Franck.

Urheilusaippua „Hubertus“.

(Ote aikakauskirjan „Tidskrift för Jägare och Fiskare“ 2:sta numerosta maaliskuun 30 p:ltä 1898.)

„Hubertussaippua“ metsästäjille ja kalastajille. Mitähän senkinlaisella saippualla, huudahtaneu ehkä monikin. Eikö tavallinen saippua kelpaa? Ei, kun on sopivampia saatavana. Erittäinkin kalastajille, joitten kädet kärsivät enemmän ja alkavat vähemmän miellyttävästi lemuta, on tarpeen puhdistava, pehmittävä ja hyvin vaah-toava saippua. Kaupassa tavallisesti esiintyvillä saippuoilla ei ole näitä ominaisuuksia. Me sentähden käännyimme Vaasan Saippuatehdas Osakeyhtiön puoleen, jonka ilmoitukset olivat kiinnittäneet huomiotamme ja pyysimme tehdasta poistamaan puutteen. Suostuen ehdotukseemme lähetti tehdas meille pian joukon erityisesti valmistettuja saippuota kokeeksi. Näistä, joilla kaikilla on yhteinen nimi

„Hubertus“

pidämme me paraimpina havutuoksusaippuaa ja sitä lähinnä tervasaippuaa, jotka näyttävät täyttävän kaikki oikeudet vaatimukset. Tervasaippuassa on hienoksi pienennettyä hohkakiveä, joka, vaikka sitä pestessä ei tunnekaan edistää suuresti lian ja hapin poistamista, jota erittäin onkimatoja pidellessä syntyy. Havutuoksusaippuaa taas käyttää todelliseksi huvikseen sekä kasvojaan että käsiään pestessä, sillä tuore havutuoksu tuntuu ikään kuin kevätervehdykseltä metsässä.

Me olemme vakuutetut, että nämä „Hubertussaippuat“, joita tehdas valmistaa puolen tusinaa eri lajia, voitavat hyvän menekin.“

E. Mäkinen, Sortavalassa.

Urkuharmoonitehdas. Kuullisia hintalistoja ja todistuksia lähetetään pyydettyäessä. Käsitökomitean järjestämiä käsitökalustoja, mallikoelmia ja sorvikoneita valmistetaan kansakoululle. Hintalistoja lähetetään pyydettyäessä. E. Mäkinen.

Sorsakosken puukkoja. Ostakaa aina Siroja ja hyviä.

Käyttäkää Kuopion Rautavettä parhainta ja halvinta Suomessa käytettävistä Rautavesistä. Erittäin suosittelevat vettä professorit Hömön ja Sundvik. Palkittu Lyypekin näyttelyssä. Saadaan J. F. Dahlströmiltä Kuopiossa.